

Anna Pascual

“Intentem que cap nen se senti diferent i que sigui la millor versió d’ell mateix”

Ferran Rigat

L’Institut d’Estudis Catalans recull la paraula rabeig com el lloc d’un riu o d’un curs d’aigua propici per banyar-s’hi i descansar. Aquesta idea és la que va inspirar a Anna Pascual i els seus companys per crear l’associació El Rabeig. El fill de Pascual tenia una important discapacitat, i com la majoria de pares va informar-se per tal d’ajudar en el creixement del seu fill. A partir d’aquí va entrar en contacte amb altres mares i amb terapeutes que li van ensenyar el mètode CEMEDETE del doctor Josep Moyà. Tant li va servir que tot i la mort del seu fill ja farà tres anys va decidir tirar endavant la formació d’aquesta associació per donar a conèixer el mètode i en general ajudar a les famílies de nens discapacitats. Segons Pascual el creixement de tots els infants es pot comparar amb la idea del riu de la vida, però en aquest curs un nen amb discapacitat o amb altres problemes és diferent, el viu diferent i per això necessiten parar de tant en tant en un rabeig perquè trobin allò que necessiten per seguir aquest curs.

Revista de Ripollet: Què té de diferent el Rabeig a altres associacions que procuren pel desenvolupament dels infants?

lupament dels infants?

Anna Pascual: La gràcia del Rabeig és que intenta incloure terapeutes i famílies amb la idea de treballar pel desenvolupament dels infants, però en especial aquells que tenen més problemes, aquells que fan coses que no esperes que facin o que no fan el que s’espera que han de fer. La idea és intentar que tothom pugui ser la millor versió d’ell mateix amb els gens que té. Pots tenir una discapacitat per una malaltia, per un accident, per un entorn social... pel que sigui. El que intentem és que cap infant se senti diferent, potser ho sigui, però que mai se’n senti. Per tant, fa menys de tres anys, amb una altra mare que estava en aquest entorn i uns quants terapeutes que coneixien el mètode vam parlar d’obrir una associació per donar-lo a conèixer, que simplement busca potenciar les capacitats dels infants quan són petits, quan són més mal-leables.

RdR: Quants sou a l’associació i quin abast teniu?

AP: Nens diferents, hem estat sobre la trentena. El número de socis estem al voltant de cinquanta, i tothom és voluntari. Vam començar més o menys al novembre de 2015 i encara som petits.

RdR: A nivell assistencial no s’ajuda com cal a les famílies?

AP: És cert que a nivell assistencial estem ben coberts però al final et fan un diagnòstic, a partir d’aquí que

fem? Sempre necessites més ajuda que la que es cobreix a nivell assistencial. Aleshores el Rabeig el que intenta és donar a conèixer com has de tractar aquests infants. A certes etapes als nens se li demana que caminin o parlin, però quan no camina ni parla no saps que li pots demanar. Si tu no li reclames no ho acabarà fent mai. El mètode CEMEDETE és una metodologia que permet identificar en quina etapa evolutiva està el nen i a partir d’aquí tirar del fil que desenvolupi al màxim la seva potencialitat. El desenvolupament ha de ser harmònic.

“Quan una família té un nen comporta molta feina, però si és ‘diferent’ en té més”

RdR: En que es basa la vostra feina?

AP: Els dos eixos principals que treballam són desenvolupar el creixement i treballar el tema de la integració. La integració és molt important perquè quan tens una criatura discapacitada no és complicat únicament perquè a vegades no ho sàpigues gestionar, sinó que a més a més portes el nen al parc i els altres nens el miren diferent, que en el fons és normal perquè moltes vegades no han interaccionat amb una criatura d’aquestes característiques, el pitjor és que els pares fan la mateixa cara. El tema de la integració és enca-

“El tema de la integració és encara una assignatura pendent. Vaig llegir que el nivell d’evolució d’una societat es veu en la manera com tracta la seva baula més feble, i ho són els nens i els discapacitats.”

ra una assignatura pendent. Vaig llegir que el nivell d’evolució d’una societat es veu en la manera com es tracta la seva baula més feble, i ho són els nens i els discapacitats.

RdR: Com ajudeu a les famílies?

AP: Hem intentat fomentar algunes beques, perquè algunes d’aquestes criatures suposen un sobrecost molt gran als pares. En alguns casos vam poder incrementar les hores de teràpia. Vam becar a alguns nens perquè poguessin anar de colònies amb el doctor Moyà, que ell li diu jornades terapèutiques en les qual pot detectar realment en quin moment de l’evolució està el nen i les possibilitats que pot tenir.

RdR: Quines activitats feu per treballar-ho?

AP: Fem activitats integradores, són activitats on ajuntem criatures que tenen algun problema amb altres que no en tenen. Per exemple el taller de galetes nadalenques, tots la poden

fer però cadascú a la seva manera. Intentar fer activitats dins d’un marc integrador on tothom s’ho passi bé. A part de les beques i aquestes activitats també treballem la formació. Aquest any començarem amb elles i una és la que farem l’1 d’abril a les 11h al Centre Cultural, que la farà Adelina Barbero que és una de les mans dretes del dr. Moyà. I pot ser molt útil per qualsevol pare.

RdR: Per què us vau instal·lar a Ripollet?

AP: Perquè molts dels terapeutes que estan al Rabeig estan vinculats amb Ripollet i tenim bastants nens que són de l’entorn de Ripollet tot i que fem activitats a tot arreu. A més el Centre Cultural ens ho va facilitar molt, ens hem sentit molt acollits, a part està molt ben comunicat. També Ripollet té una tradició important, està el Martinet o el Pinetons, que són llocs diferents on fer pedagogia. I els Serveis Socials del poble m’han semblat gent amb molta sensibilitat.

El dr. Moyà i el seu mètode

El pal de paller de l’associació té nom i cognoms: Josep Moyà i Trilla. Aquest doctor que amb prop de vuitanta anys segueix col·laborant amb terapeutes, ha tractat amb milers de nens, i a partir de la seva experiència ha desenvolupat la teoria dels nivells harmònics de desenvolupament, CE-MELETE. Pascual el va utilitzar amb el seu fill: “fa molts anys que amb el seu equip ha treballat per posar les bases de quins són els passos que els infants fan per anar-se desenvolupant. Dintre de les etapes hi ha les subetapes i elles tenen diferents variables que s’haurien de tractar. Els terapeutes veuen una criatura i identifiquen en quina està. Es tracta de complir les etapes complertes. Fins que una etapa no es tanca s’intenta no treballar amb la següent tot i que cada nen és diferent. Llavors els terapeutes saben que han de treballar per harmonitzar”.